

Verity

DE WAARHEID Nederlandse editie

COLLEEN
HOOVER

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

Colleen Hoover

Verity

De waarheid – Nederlandse editie

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Nog voordat de bloedspetters me bereiken, hoor ik het kraken van zijn schedel.

Ik hap naar adem en zet snel een stap achteruit, de stoep op. Een van mijn hakken haalt de stoeprand niet, dus grijp ik de paal van een bord met VERBODEN TE PARKEREN erop vast om mezelf in evenwicht te houden.

De man stond een paar seconden geleden nog voor me. We stonden met een groep andere mensen te wachten tot het verkeerslicht op groen zou springen toen hij vroegtijdig de weg op stapte, wat resulteerde in een botsing met een vrachtwagen. Ik reikte naar voren in een poging hem te stoppen, maar ik greep in het niets toen hij omver werd gereden. Ik kneep mijn ogen dicht voordat zijn hoofd onder de vrachtwagenband kwam, maar ik hoorde het ploppen als de kurk van een champagnefles.

Hij zat fout, keek nonchalant op zijn telefoon, waarschijnlijk een bijwerking, omdat hij deze straat vele malen zonder ongelukken heeft overgestoken. *Gedood door routine.*

Mensen happen naar adem, maar niemand gilt. De bestuurder van de vrachtwagen springt uit de cabine en zit direct op zijn knieën naast het lichaam van de man. Ik stap weg van het tafereel wanneer andere mensen naar voren snellen om te helpen. Ik hoef niet naar de man onder de vrachtwagenband te kijken om te weten dat hij dit niet heeft overleefd. Ik hoef alleen maar naar mijn net nog witte

shirt te kijken – naar de bloedspeeters die er nu op zitten – om te weten dat hij meer heeft aan een lijkwagen dan aan een ambulance.

Ik draai me om om bij het ongeluk weg te lopen – om een plek te vinden om op adem te komen – maar het verkeerslicht zegt nu *walk* en de grote mensenmassa luistert ernaar, waardoor het voor mij onmogelijk is tegen deze stadse stroom in te gaan. Sommigen kijken niet eens op van hun telefoons en lopen rechtstreeks langs het ongeluk. Ik hou op met proberen me te bewegen en wacht tot de massa uitdunt. Ik werp een blik achterom in de richting van het ongeluk en doe mijn best om niet rechtstreeks naar de man te kijken. De bestuurder van de vrachtwagen is nu bij de achterkant van zijn voertuig, zijn ogen wijd opengesperd en een telefoon aan zijn oor. Drie, misschien vier mensen helpen hem. Een paar worden geleid door hun morbide nieuwsgierigheid en filmen met hun telefoons het gruwelijke tafereel.

Als ik nog in Virginia had gewoond, zou dit alles op een heel andere manier zijn verlopen. Iedereen zou stoppen. Er zou paniek losbarsten, mensen zouden gillen en binnen een paar minuten zou er een nieuwswagen ter plekke zijn. Maar hier in Manhattan wordt er zo vaak een voetganger geraakt door een voertuig dat het niet veel meer is dan alleen ‘hinderlijk’. Voor sommigen betekent het een vertraagde reis, voor anderen geruïneerde kleding. Dit gebeurt waarschijnlijk zo vaak dat het niet eens in de krant komt.

Hoe erg ik me ook stoor aan de onverschilligheid van sommige mensen hier, het is precies de reden dat ik tien jaar geleden naar deze stad ben verhuisd. Mensen zoals ik horen thuis in overbevolkte steden. Hoe het met mij gaat, is niet belangrijk op een plek van deze omvang. Er zijn hier talloze mensen met verhalen die nog meelijwekkender zijn dan het mijne.

Hier ben ik onzichtbaar. Onbelangrijk. Iedereen in Manhattan

heeft het veel te druk met zichzelf om ook maar iets om mij te geven, en daarom hou ik van deze plek.

‘Heb je je pijn gedaan?’

Ik kijk op naar de man die mijn arm aanraakt en zijn blik over mijn shirt laat gaan. Er ligt een diepe bezorgdheid in de uitdrukking op zijn gezicht. Hij bekijkt me van top tot teen en checkt of ik ook verwondingen heb. Aan zijn reactie kan ik aflezen dat hij niet een van de meer geharde New Yorkers is. Hij mag hier dan misschien nu wel wonen, maar waar hij dan ook vandaan mag komen, deze stad heeft het empathisch vermogen niet compleet uit hem geslagen.

‘Heb je je pijn gedaan?’ herhaalt de vreemdeling. Dit keer kijkt hij me recht in de ogen.

‘Nee, het is niet mijn bloed. Ik stond vlak bij hem toen...’ Ik zwijg abrupt. Ik heb zojuist een man zien sterven. Zijn bloed zit op me, zo dicht stond ik bij hem.

Ik ben naar deze stad verhuisd om onzichtbaar te zijn, maar dingen kunnen me nog steeds raken. Dat is iets waar ik aan heb gewerkt; om te proberen net zo keihard te worden als het beton onder mijn voeten. Het wil nog niet zo lukken. Ik voel hoe alles waar ik zojuist getuige van ben geweest zich in mijn maag nestelt.

Ik sla mijn hand voor mijn mond, maar trek die snel weer weg als ik iets voel plakken op mijn lippen. Meer bloed. Ik kijk naar mijn shirt. Zoveel bloed, en geen druppel ervan is van mij. Ik pak een stukje van mijn shirt tussen mijn duim en wijsvinger en trek het weg van mijn borstkas, maar de stof blijft aan mijn huid plakken op de plaatsen waar de bloedvlekken beginnen op te drogen.

Volgens mij heb ik water nodig. Ik begin me duizelig te voelen en ik wil over mijn voorhoofd wrijven, mijn neus dichtknijpen, maar ik ben bang om mezelf aan te raken. Ik kijk op naar de man die nog altijd mijn arm vasthoudt.

‘Zit het op mijn gezicht?’ vraag ik aan hem.

Hij perst zijn lippen op elkaar en wendt zijn blik af, kijkt om ons heen de straat rond. Dan gebaart hij naar een koffiezaakje een paar deuren verderop. ‘Daar hebben ze een toilet,’ zegt hij en hij drukt zijn hand tegen mijn onderrug. Hij leidt me die kant op.

Ik kijk de straat door in de richting van het kantoor van Pantem Press waar ik vóór het ongeluk op weg naartoe was. Zo dichtbij... Vier, misschien zes meter verwijderd van een vergadering waar ik absoluut bij aanwezig moet zijn.

Ik vraag me af hoe ver de man die zojuist is gestorven van zijn bestemming verwijderd was.

Als we het koffietentje bereikt hebben, houdt de vreemdeling de deur voor me open. Een vrouw, met in iedere hand een beker koffie, probeert zich langs me heen door de deuropening te wurmen, tot ze mijn shirt ziet. Ze stapt snel achteruit om afstand tussen ons te scheppen, zodat wij allebei het zaakje binnen kunnen stappen. Ik loop naar het damestoilet, maar de deur zit op slot. De man duwt de deur van het herentoilet open en gebaart dat ik hem naar binnen moet volgen.

Hij doet de deur niet achter zich op slot, loopt naar de wastafel en draait de kraan open. Ik kijk in de spiegel, opgelucht dat het niet zo erg is als waar ik bang voor was. Er zitten een paar spatjes bloed op mijn wang die donkerder beginnen te kleuren en langzaam opdrogen, en spetters boven mijn wenkbrauwen. Maar gelukkig heeft mijn shirt het meeste opgevangen.

De man geeft me natte papieren doekjes en ik veeg ermee over mijn gezicht terwijl hij er nog een handvol natmaakt. Nu kan ik het bloed ook ruiken. Door de doordringende geur dwalen mijn gedachten af naar toen ik tien was. De geur van bloed was sterk

genoeg om het me zoveel jaren later nog te herinneren.

Ik probeer mijn adem in te houden bij de vlaag van misselijkheid die in me opkomt. Ik wil niet overgeven. Wel wil ik dit shirt uit. Nú.

Met trillende vingers knoop ik het open, trek het uit en hou het onder de kraan. Ik laat het water z'n werk doen, pak de andere natte doekjes van de vreemdeling aan en begin het bloed van mijn borstkas te vege.

Hij stapt in de richting van de deur, maar in plaats van me wat privacy te geven terwijl ik hier in mijn minst aantrekkelijke bh sta, sluit hij ons beiden op in het toilet zodat niemand kan binnenwandelen terwijl ik hier sta zonder shirt. Het is verontrustend hoffelijk en zorgt ervoor dat ik me ongemakkelijk voel. Gespannen bekijk ik hem via de spiegel.

Iemand klopt.

'Kom zo naar buiten,' zegt hij.

Ik ontspan een beetje, gerustgesteld door de gedachte dat iemand me aan de andere kant van de deur wel zou horen gillen, mocht dat nodig zijn.

Ik concentreer me op het bloed tot ik er zeker van ben dat ik het allemaal van mijn hals en borst heb gewassen. Vervolgens inspecteer ik mijn haar, draai van links naar rechts in de spiegel, maar zie alleen een centimetertje donkere uitgroei boven de vervagende karamelkleur.

'Hier,' zegt de man en hij doet het laatste knoopje van zijn schone witte overhemd open. 'Trek deze aan.' Zijn colbertjasje heeft hij al uitgetrokken, dat hangt nu aan de deurklink. Hij bevrijdt zichzelf van zijn overhemd, eronder verschijnt een wit hemd. Hij is gespierd, en langer dan ik. Zijn overhemd zou me helemaal opslokken. Ik kan dat niet aantrekken naar mijn afspraak, maar ik heb geen andere keuze. Als hij me het overhemd geeft, pak ik het aan. Ik grijp nog een paar droge papieren doekjes en dep mijn huid, trek dan het

overhemd aan en begin het dicht te knopen. Het staat belachelijk, maar het was tenminste niet mijn schedel die op iemand anders z'n shirt explodeerde. *Geluk bij een ongeluk.*

Ik pak mijn natte shirt uit de wasbak en accepteer dat er geen redden aan is. Ik smijt het in de vuilnisemmer, grijp dan de wasbak vast en staar naar mijn spiegelbeeld. Twee vermoeide, lege ogen staren terug. De gruwelijkheden die ze hebben gezien, hebben het groenbruin veranderd in een troebel bruin. Ik wrijf met de muizen van mijn handen over mijn wangen om er wat kleur in te krijgen, maar het mag niet baten. Ik zie eruit als een lijk.

Ik draai me weg van de spiegel en leun tegen de muur. De man propt zijn stropdas in elkaar, schuift hem in de zak van zijn pantalon en kijkt me een moment onderzoekend aan. 'Ik kan niet zeggen of je nu kalm bent of in shock.'

Ik ben niet in shock, maar of ik kalm ben, weet ik ook niet. 'Ik weet het niet zeker,' geef ik toe. 'Gaat het goed met jou?'

'Met mij gaat het prima,' zegt hij. 'Ik heb wel ergere dingen gezien, helaas.'

Ik kijk op terwijl ik de lagen onder zijn cryptische antwoord probeer te ontleden. Hij verbreekt het oogcontact, waardoor ik alleen maar intenser naar hem blijf kijken en me afvraag wat hij heeft gezien dat nog erger is dan hoe een mensenhoofd wordt verpletterd door een vrachtwagen. Misschien is hij toch een geboren en getogen New Yorker. Of misschien werkt hij in een ziekenhuis. Hij heeft zo'n air van kundigheid die vaak gepaard gaat met mensen die leidinggeven aan andere mensen.

'Ben je arts?'

Hij schudt zijn hoofd. 'Ik zit in het onroerend goed. Althans, daar zat ik in.' Hij stapt naar voren en reikt naar mijn schouder, veegt iets van mijn overhemd. Zijn overhemd. Als hij zijn arm laat zakken,

bekijkt hij mijn gezicht eventjes en stapt dan weer naar achteren.

Zijn ogen passen bij de stropdas die hij zojuist in zijn zak heeft geduwd. Chartreusekleurig. Hij is knap, maar iets aan hem doet me vermoeden dat hij wilde dat hij dat niet was. Bijna alsof zijn uiterlijk een last voor hem is. Een deel van hem dat wil dat het niemand opvalt. Hij wil onzichtbaar zijn in deze stad. Net als ik.

De meeste mensen komen naar New York om ontdekt te worden. De rest komt om zich te verstoppen.

‘Hoe heet je?’ vraagt hij.

‘Lowen.’

Hij aarzelt even nadat ik mijn naam heb gezegd, maar de aarzeling duurt slechts een paar seconden.

‘Jeremy.’ Hij gaat naar de wastafel, laat het water opnieuw lopen en begint zijn handen te wassen. Ik blijf hem aanstaren, niet in staat mijn nieuwsgierigheid te temperen. Wat bedoelde hij toen hij zei dat hij wel erger had gezien dan het ongeluk waarvan we zojuist getuige waren? Hij zei dat hij in het onroerend goed zat, maar zelfs de elendigste werkdag uit het leven van een makelaar zou niemand met zoveel somberheid vervullen als waarmee deze man te kampen heeft.

‘Wat is er met je gebeurd?’ vraag ik.

Hij kijkt me via de spiegel aan. ‘Hoe bedoel je?’

‘Je zei dat je wel erger had gezien. Wat heb je gezien?’

Hij draait de kraan dicht en droogt zijn handen af, dan draait hij zich naar me toe en kijkt me aan. ‘Wil je dat werkelijk weten?’

Ik knik.

Hij gooit het papieren handdoekje in de vuilnisbak en duwt dan zijn handen in zijn zakken. Zijn houding wordt nog grimmiger. Hij kijkt me recht aan, maar hij is er niet echt bij op dit moment. ‘Vijf maanden geleden heb ik het lichaam van mijn achtjarige dochter uit een meer getrokken.’

Ik zuig een teug lucht naar binnen en mijn hand gaat naar mijn keel. Zijn uitdrukking was helemaal niet somber geweest, maar wanhopig. ‘Wat vreselijk,’ fluister ik. En dat vind ik ook echt. Ik vind het vreselijk van zijn dochter. Vind het vreselijk dat ik zo nieuwsgierig was.

‘Hoe zit het met jou?’ vraagt hij en hij leunt tegen de wastafel alsof dit een gesprek is waar hij klaar voor is. Een gesprek waarop hij heeft gewacht. Iemand die voorbijkomt en zijn eigen ellende iets minder tragisch maakt. Dat doe je als je het ergste van het ergste hebt meegemaakt. Je zoekt mensen zoals jezelf... mensen die nog slechter af zijn dan jij... en die gebruik je om je beter te voelen over de verschrikkelijke dingen die jou zijn overkomen.

Ik slik voordat ik begin te praten, want mijn ellende is niets in vergelijking met die van hem. Ik denk aan het meest recente en schaam me om het hardop te zeggen, aangezien het onbeduidend lijkt nu ik zijn verhaal heb gehoord. ‘Mijn moeder is vorige week overleden.’

Hij reageert niet op mijn ellende zoals ik op die van hem reageerde. Hij reageert helemaal niet en ik vraag me af of dat komt omdat hij hoopte dat dat van mij erger was. Dat is het niet. Hij wint.

‘Waarom is ze gestorven?’

‘Kanker. Ik heb haar het afgelopen jaar in mijn appartement verzorgd.’ Hij is de eerste persoon tegen wie ik dit hardop heb gezegd. Ik voel mijn hart kloppen in mijn pols, dus sla ik mijn andere hand om die pols heen. ‘Vandaag ben ik voor het eerst in weken weer buiten.’

We kijken elkaar nog een moment langer aan. Ik wil iets zeggen, maar ik heb nooit eerder zo’n zwaar gesprek gevoerd met een vreemdeling. Eigenlijk wil ik dat het voorbij is, want waar gaat het gesprek nog meer heen?

Nergens. Het stopt gewoon.

Hij draait zich weer terug naar de spiegel en kijkt naar zichzelf, duwt een pluk donker haar terug op z'n plek. 'Ik heb een bespreking waar ik nodig naartoe moet. Weet je zeker dat je het wel redt?' Hij kijkt nu naar mijn spiegelbeeld.

'Ja, het gaat wel.'

'Gaat wel?' Hij draait zich om en herhaalt het woord als een vraag, alsof 'gaat wel' niet zo geruststellend voor hem is als dat ik zou zeggen dat het 'goed' gaat.

'Het komt wel goed met me,' zeg ik. 'Dank je wel voor je hulp.'

Ik wil dat hij glimlacht, maar dat past niet bij het moment. Ik ben nieuwsgierig naar hoe zijn glimlach eruit zou zien. In plaats daarvan haalt hij zijn schouders lichtjes op en zegt: 'Goed, dan.' Hij beweegt zich om de deur van het slot te draaien. Hij houdt de deur voor me open, maar ik stap niet direct naar buiten. In plaats daarvan blijf ik naar hem kijken, er nog niet echt helemaal klaar voor om de confrontatie met de wereld daarbuiten aan te gaan. Ik waardeer zijn vriendelijkheid en wil nog meer zeggen, wil hem op de een of andere manier bedanken, misschien door samen nog een keer koffie te gaan drinken of door zijn overhemd aan hem terug te geven. Ik voel me aangetrokken tot zijn onbaatzuchtigheid. Een zeldzaam iets tegenwoordig. Maar zodra ik een flard van een trouwring om de ringvinger van zijn linkerhand zie, schiet ik naar voren, het toilet van het koffiezaakje uit en de straat op, waar het nu nog drukker is met nog meer mensen.

Er is een ambulance gearriveerd en die zet het verkeer in beide richtingen vast. Als ik terugloop in de richting van het schouwspel, vraag ik me af of ik een verklaring moet afleggen. Ik wacht in de buurt van een agent die de getuigenissen van andere omstanders optekent. Ze zijn niet anders dan de mijne, maar ik vertel hem toch mijn verhaal en laat mijn contactgegevens achter. Geen idee hoeveel

waarde mijn verklaring heeft, aangezien ik niet echt heb gezien dat de man werd geraakt. Ik stond alleen maar dichtbij genoeg om het te horen. Dichtbij genoeg om te worden beschilderd als een doek van Jackson Pollock.

Ik werp een blik achterom en zie hoe Jeremy het koffiezaakje uit stapt met een beker verse koffie in zijn hand. Hij steekt de straat over, zijn aandacht bij waar hij dan ook maar naartoe gaat. In gedachten is hij nu ergens anders, ver bij mij vandaan. Waarschijnlijk denkt hij aan zijn vrouw en wat hij tegen haar gaat zeggen als hij thuiskomt zonder overhemd.

Ik trek mijn telefoon uit mijn tas en kijk hoe laat het is. Ik heb nog een kwartier voor mijn afspraak met Corey en de redacteur van Pantem Press. Mijn handen trillen nog erger nu de vreemdeling er niet meer is om me af te leiden van mijn gedachten. Koffie zou kunnen helpen. Morfine zou zéker helpen, maar de thuiszorg heeft vorige week, nadat mijn moeder was overleden, alles uit mijn appartement gehaald. Het is jammer dat ik te overstuur was om te bedenken dat ik dat spul moest verstoppen. Ik zou op dit moment echt wat kunnen gebruiken.

Een bloedstollende roman van Colleen Hoover,
de #1 *New York Times*-bestsellerauteur van
It ends with us en *It starts with us*.

Wiens waarheid is een leugen?

Schrijfster Lowen Ashleigh krijgt een aanbod dat ze onmogelijk kan weigeren: ze wordt gevraagd de populaire serie van topauteur Verity Crawford af te maken. Verity ligt sinds een zwaar auto-ongeluk in coma en is verlamd geraakt. Lowen gaat enkele dagen bij het gezin logeren om Verity's aantekeningen door te nemen. Maar de liefde heeft andere plannen en ze besluit langer te blijven. Tussen de papieren vindt Lowen een onvoltooide autobiografie en al lezend bekruipt haar een naar gevoel. Hoe meer ze leest, hoe banger ze wordt. Lowen wil de biografie verborgen houden, ook voor Verity's man Jeremy. Hoe kan ze hem ooit de waarheid vertellen, als ze weet dat Verity's geheimen hem zullen breken?

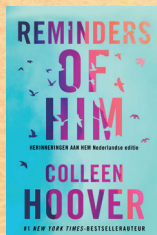
'Als je op zoek bent naar een mysterieuze romance die je op het puntje van je stoel laat zitten (en je 's nachts wakker houdt), lees dan *Verity*.'

– *Cosmopolitan*

COLLEEN HOOVER is een TikTok-sensatie en de wereldwijde #1 *New York Times*-bestsellerauteur van onder meer *It ends with us*, *Reminders of him* en *Ugly love*. Haar romans verschijnen sinds 2014 in het Nederlands. Wereldwijd zijn inmiddels al meer dan 20 miljoen boeken verkocht! Ook *Verity* is een boek zoals je van Colleen Hoover kan verwachten, boordevol spanning, romance, sterke personages en verrassende plotwendingen.

Lees ook van Colleen Hoover:

ISBN 978 90 205 5432 8 NUR 302/330

9 789020 554328 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K